

הנפש ותהליכי העיבור:

ישעיהו פרק מו:

(ג) שָׁמְעוּ אֵלַי בַּיּוֹם וְקָלְבִי יַעֲלֶב וְכָל־שִׁאֲרֵי־בַיִת יִשְׁרָאֵל הַעֲמִיסִים מִנִּי־בֶטֶן הַנְּשָׂאִים מִנִּי־רַחֵם: (ד) וְעַד־זִקְנָה אֲנִי הוּא וְעַד־שִׁבְיָה אֲנִי אֶסְבֵּל אֲנִי עֲשִׂיתִי וְאֲנִי אֶשָּׂא וְאֲנִי אֶסְבֵּל וְאֲמַלֵּט:

מלבי"ם ישעיהו פרק מו פסוק ג:

אתם הם העמסים מני בטן, אתם אינכם נושאים רק נושאים מן אלהיכם. ומדמה נשיאת ה' אותם כאשה הנושאת את פרי בטנה שתחלה נושאת אותו בבטן בתשעה ירחי העיבור, ואח"כ בצאתו מרחם אחרי שנולד, נושאת אותו על ידה, ועז"א הנשואים מני רחם וכו'.

תלמוד בבלי מסכת ברכות דף כט עמוד ב:

רבי יהושע אומר, המהלך במקום סכנה מתפלל תפלה קצרה וכו' בכל פרשת העבור. מאי פרשת העבור? אמר רב חסדא אמר מר עוקבא: אפילו בשעה שאתה מתמלא עליהם עברה כאשה עוברה - יהיו כל צרכיהם לפניך. איכא דאמרי, אמר רב חסדא אמר מר עוקבא: אפילו בשעה שהם עוברים על דברי תורה - יהיו כל צרכיהם לפניך.

שער ההקדמות - דרוש ב' בענין עיבור זעיר אפיין ונוקביה [ערור - פ"ג]:

...דע, כי ג' בחי' וחלקים יש בז"א, א', הוא בחי' הכלים של המלכים דז"א. שנית, הוא בחי' האורות שלהם. שלישית, הוא בחי' רפ"ח ניצוצין של אורות, שגם הם ירדו למטה עם הכלים, ונשארו תמיד עמהם, כדי להחיותם חיות מצומצם ומזון הכרחי, כל ימי היותם נשברים ועומדים בעולם הבריאה.

והנה אלו הרפ"ח ניצוצין, הם בסוד האדם הנפטר מן העולם הזה, אשר נשאר חלק נודע מנפשו, תוך עצמותו בקבר, כדי שע"י זה יתקיים קיום מעט מצומצם, ויוכל לחיות ולקום בתחית המתים, ועד"ז נשארים אלו הרפ"ח ניצוצין בתוך הכלים, להחיותם, לכשיוכלו לחזור וליתקן אח"כ, בזמן האצילות, אשר אנו עסוקים עתה בו באופן תקונו: ...

ונדבר בענין בחי' הניצוצות כי צריך להרחיב בביאורם. הנה זמן המשך תקונם הוא ט' חדשים, כל חדש משלשים יום, והם מאתיים וע' יום, ומספר הנצוצות, הם רפ"ח ניצוצין כנודע אצלינו, ונודע מה שאמרו רבותינו ז"ל על פסוק ויתן ה' לה הריון, כי מספר ימי העבור, הם ר"ע ימים, וביום רע"א, אז נולד הולד, כמנין הריון, שהוא בגימטריא ר"ע. עוד אמרו רז"ל, שאין האשה יולדת אלא לרע"א ימים, או לרע"ב, או לרע"ג. והענין הוא, כי ר"ע ימים, הם מספר ימי ט' חדשים שלימים, שמוכרח הולד להתעכב גמר בשולו על תשלומם, וגם ימים היתירים, הם ג' ימי הקליטה, אשר הדבר בספק, אם נקלט הזרע ביום ראשון, או ה', או הג'. והנה אם תסיר ח"י, מן רפ"ח, ישארו ר"ע. והענין הוא, כי הח"י ניצוצין, הם נתקנים ונגמרים בשלש ימי הקליטה, והר"ע ניצוצין, נתקנים בר"ע ימי העיבור, ניצוץ אחד בכל יום:

שער ההקדמות - דף מא עמוד א - דרוש ד' בזמן הלידה והיניקה:

דף מקורות | תורת הנפש באר"י | שיעורים 19-20 | הנפש ותהליכי העיבור

תש"פ

ונבאר עתה זמן הלידה, והיניקה. הנה בהגיע זמן הלידה, כתיב אשה כי תזריע וילדה זכר וגו', הפירוש יובן עם הנז"ל, כי הנה ז"א שהוא הזכר, נשתהא במעי אמו בסוד העיבור, שעור שנתברר ז' בחי' הנז"ל, אשר הם כח"ב חגיית נצח, שבכל נקודה מזו נקודות השבורות, אשר אלו הז' לבדם הם הובררו לגמרי, אוכל מתוך פסולת, ונשאר הסיגים שהיו מעורבים בהם, שהם ז' קליפות כנגדם, ואלו הז' סיגים והקליפות נשאר בבחי' דם נדות טמא, ויצאו ממקור האשה בזמן הלידה, כי הם סיגים בלי קדושה, ולכן כנגדם וטמאה ז' ימים, כנגד ז' הקליפות שיצאו ממנה:

נפש – עיבור – בירור: ספר עין חיים - שער כ פרק ה מ"ק :

הנה בעת העיבור נכנסה בו בחי' נפש לבד, והענין דע כי א"א בשום אופן להצטייר הולד אלא ע"י נפש הנותן כח בו. ואמנם נפש הזה אינה יכולה לכנוס עד שהתחיל איזה התחלה להצטייר בגוף הולד ולכן הוכרח שתחלה יטילו הזכר והנקבה טפת זרע החומריים וזה נמשך מחלק אבר הכבד של הזכר והנקבה עצמן ואז נמשך בטפת ההם קצת **רוחניות מנפש האב ואם** עצמן כנודע לחכמי הטבע ואז כבר יש שאור להחמיץ. ואז מתבררין **הבירורין של ז"א מעט מעט ומבררתן אימא לבד ע"י אכילתה** ובוזה נתוסף החומר בולד. וגם **בנפשה** מבררת בירורי נפש דז"א באופן שמתחילין להתברר מבחי' כלים ומהניצוצין ומאורות הנפש מעט מעט.

עיבור שני - שער ההקדמות :

ונבאר בתחלה, ענין ג' מציאותות ז"א דרך כלל, ואח"כ נחזור לבארם דרך פרט. דע, כי ג' זמנים היו אל ז"א ונקבא, הא', הוא זמן עיבור ראשון. הב', הוא זמן היניקה. הג', זמן ההגדלה של המוחין. וזה נקרא עיבור ב'...

ונבאר זמן השלישי של ז"א, הנקרא עיבור שני דמוחין, גם נקרא זמן הגדלות של ז"א. ובו יתבאר מאמר, מה הוא ענין, אך בצלם יתהלך איש, שהם בחי' המוחין של ז"א דבזמן הגדלות. ובו יתבאר מאמר הזוהר בכמה מקומות, ובאדרא זוטא, דאז"א ירתי תרין עיטרין לבניהו. ובו יתבאר גם מאמר הזוהר בפרשת אחרי מות בדף ס"ה ע"ב, וז"ל, בתר דינקא להו, אתעברת מינייהו, כי לכאורה הוא לשון זר ומתמיהה, כי איך יאמר, שאחר היניקה של הבנים, חזרה להכניסם בתוכה בבחי' עיבור, ונודע כי היניקה אחר העיבור ולא קודם. אמנם זה יובן, במה שביארנו לעיל, כי אחר העיבור הראשון, היה זמן היניקה. ואח"כ חזרו בסוד עיבור שני, בסוד הגדלות, כמו שיתבאר: ...

ונבאר ענין העיבור הזה הב' מה עניינו. דע, כי אחר זמן היניקה, שהם הב' שנים הראשונים, אשר בהם נגמר ונשלם פרצופו של ו"ק, חזר עוד ז"א להתעבר במעי אמו שנית, כדי להנתן בו בחי' מוחין. ואל תתמה, אם אחר היניקה, חזר להתעבר, משא"כ בתחתונים, וכמו שהוכחנו מספר הזוהר, דקאמר, בתר דינקא להו, אתעברת מינייהו.

וביאור הדבר, כי גם בתחתונים הענין הזה הוא כך, כמו שמצינו, כי עם היות שכבר נוצרו בני האדם בעולם הזה, נשמתם בכל לילה בפסוק בידך אפקיד רוחי, עולות במלכות העליונה, ויושבות שם בסוד העיבור, ונעשים שם מ"ן אליה, והיא מזדווגת עם ז"א, וע"י כך נותנים בהם מוחין חדשים בכל לילה, בסוד חדשים לבקרים וגו'.

וכן על ד"ז, אחר זמן היניקה דז"א ונוק', עולים נשמות זו"ן, ושם עושים מ"ן אל אימא עילאה, לזווגם עם אבא, וע"י הזווג ההוא מולידים להם מוחין חדשים, ונותנים אותם לזו"ן להגדילם: